Motto:

„La tot ce este imperialist, capitalist şi face probleme – apeşi, pe loc, butonul de panică”.

Deviza lui Vasilis

L A U R E N Ţ I U B U D Ă U

LET’S GO EUROPE

P E R S-O N A J E L E:

IONAS – recepţionerul pensiunii

DINA BALERINA

BABIS – unchiul lui Vasilis şi administratorul neoficial al pensiunii

NADEJDA

THEOLOGOS – reprezentantul Poliţiei Turistice

Notă: *Orice asemănare cu fapte sau persoane reale este, desigur, puţin probabilă*.

Autorul

— 2011

D E C O R U L

Decorul este reprezentat de biroul lui Vasilis situat în spatele recepţiei cu care comunică printr-o deschidere mascată de o perdea de mărgele, care lasă să se bănuiască ori să se întrevadă siluete şi în spatele căreia se pot auzi destul de desluşit vocile clienţilor; de altfel un minunat loc de unde poţi auzi şi vedea totul fără să fii auzit ori văzut… Deasupra deschiderii cu pricina, un anunţ preventiv, cu litere de-o şchioapă, încadrat într-o ramă barocă: „Nu primim bulgarii, românii şi câinii!” Pe peretele din stânga tronează toţi „sfinţii” comunismului începând cu Marx, Engels şi Lenin şi terminând cu Fidel Castro fumând trabuc. Pe peretele din dreapta nenumărate postere cu echipa Olimpiakos Pireu în momentele de glorie.

P E R S-O N A J E L E

DINA BALERINA – prezenţă extrem de pitorească, 65 de ani, veterana pensiunii încă de pe timpul tatălui lui Vasilis (cu care se pare că ar fi fost în nişte relaţii nu tocmai ortodoxe), o fostă mare frumuseţe, cerşetoare demnă, cu o infirmitate „dobândită” la un picior pe care încearcă s-o camufleze, poartă ostentativ cca. 100 de icoane de aluminiu agăţate de piept şi gesticulează permanent cu un baston cu un cui în vârf (cu ajutorul căruia cotrobăie prin gunoaie).

BABIS – 55 de ani, unchiul lui Vasilis, administratorul neoficial

al pensiunii, fost colonel de armată, fumător înrăit, practicant asiduu al jocurilor de noroc şi al curselor de cai arabi, amantul oficial de două ori pe săptămână al NADEJDEI. Are împuternicire să ia decizii în lipsa nepotului său, Vasilis, purtător convins de şapcă leninistă şi cravată soioasă.

NADEJDA – damă de consumaţie, aparent insensibilă, 40 de ani, dar arată cam de 60.

RECEPŢIONERUL IONAS – 35 de ani, aparent neutru, apatrid. fără o origine declarată clară.

THEOLOGOS – reprezentantul în teritoriu al Poliţiei Turistice, cca. 70 de ani, în fiecare noapte, între orele 2 şi 3, obişnuieşte să-şi facă rondul. În timpul serviciului şi rondurilor sale nu s-au înregistrat niciodată evenimente deosebite ori… nerezolvate.

A C T U L I

S C E N A 1

Biroul lui Vasilis scufundat în penumbră, luminat indirect de la recepţie. Se disting destul de clar două siluete pe canapeaua de piele, care nu lasă niciun dubiu că ar fi vorba despre un cuplu. Arderea unui trabuc parfumat descrie traiectorii sinuoase prin aer. Discuţii aprinse în surdină, în limba greacă, din care înţelegem, totuşi, destul de des cuvintele de împotrivire rostite de o femeie foarte tânără… Două palme răsunătoare însoţite de un strigăt surd, gâtuit… Întuneric…

S C E N A 2

(BABIS, IONAS)

BABIS (*enervat la extrem*): Eşti turc?! Popo-po-po-po!!! Ţi-am spus să-mi cauţi o firmă, băiete! O firmă serioasă de instalaţii, ai înţeles?

IONAS: Şi ce? Limassol Group, Papoutsis S.R.L., nu sunt firme?

BABIS: Nu te obrăznici, că-mi sare muştarul… Ai-ai-ai-ai! Te schimb, ţi-am spus că te schimb! De când este Limassol Group, internaţionala asta jegoasă care spală banii mafiei bulgare, firmă?! Şi Papoutsis S.R.L., asta în spatele căreia colcăie jidanii de la Haifa, vrei să-i spui că e firmă şi încă una de-a noastră?! (*cu duhul blândeţii*) Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Ce naţie eşti, dragă?! De pe care planetă vii, Ionas, dragă, de n-ai învăţat, încă, să deosebeşti canaliile cu gulere albe de oamenii cumsecade?

IONAS: Dacă aş şti… Greţurile, de altfel ca şi amneziile mele, încep cu fix optsprezece luni în urmă, de când am naufragiat aici, pe

Tykotos şi de când m-a găsit Kir Vasilis încleştat ca un scorpion de panoul ăla minuscul de polistiren, de când bătrâna Dina m-a reînvăţat să vorbesc omeneşte cu fiecare linguriţă de supă pe care… (*nesigur*) Restul e o imensă buimăceală, de la lovitură, cred… Haloimăs total şi abisal.

BABIS (*înmuiat*): Ah, nu-mi mai pomeni de hoaşca de Dina… Brrr!!! (*fornăie*) Toţi ar trebui să ştim sau măcar să încercăm să aflăm cine suntem! Noroc, mare noroc ai avut îţi spun, Ionas, cu neocomunistul ăsta de nepot al meu; da, da, cu ortodoxul de Vasilis. Aşa e cu el, sărmanul, dacă n-are copii, adună toţi nenorociţii fără niciun Dumnezeu de prin canale, de prin parcuri (cu toate că este ateu ferm convins!) şi-i aduce plocon aici, la Trojan Horse, în raiul ăsta plin de cearşafuri albe, unde până şi îngerii se sfiesc să se aşeze pe marginea paturilor ori să sară pe ele… Se vede că te-ai hrănit abitir din oliţă când erai sugaci. Nu mă contrazice, că ştie Babis ce vorbeşte. (*ciocăneşte delicat în placa de argint*) Şi eu şi tu şi Dina şi cioroiul ăla de brazilian de la bar, ar trebui să-i pupăm bucile lui comuniste, tatuate cu K.K.E. la fiecare cină şi prânz. Ba chiar şi Kostas Ologul care şi-a făcut cuib în camera cu bagajele turiştilor şi o freacă la rece, chiar şi şmecherul ăla de Brudy.

IONAS (*insidios*): Şi cum ar trebui să fie firma asta, nene Babis, ca să fie cât de cât de încredere?

BABIS: (*prompt*): Cum să fie? O firmă cinstită care să-şi respecte termenele şi să se ţină de treabă ca o javră de-un os şi care să nu sară capra la tarife ca să jecmănească clienţii; ce mai, o firmă de-a noastră! O firmă disciplinată ca un regiment de infanterie care se ocupă de caii de rasă! Astea sunt indiciile de bază. Ia dă-mi mizeria aia de fiţuică şi vezi cum ţi-o depistez eu din doi timpi şi trei mişcări.

Înşfacă ziarul, îşi pune ochelarii cu lentilele groase cât fundul de sifon şi începe să-l studieze, atent-atent, mormăind obsesiv: „*ăştia hoţi, ăia hoţi, ăilalţi bandiţi, restul tâlhari, tâlhari*”.

Gata, puiule! Simplu! Învaţă să cunoşti oamenii de la alde unu’ mai bătrân! Categoric! Da, „Macedonia is Greek”, sigur e de-a noastră. Am mirosit-o din prima, dintre sutele de anunţuri capitaliste şi reclame mincinoase cu şi fără perdea. Sună imediat la „Macedonia is Greek” şi întreabă-i în cât timp pot să ne schimbe ciuruita noastră de centrală. Şi-a trăit traiul, şi-a mâncat mălaiul! Am primit prea multe reclamaţii din cauza ei, încât riscăm să ne pierdem licenţa. Îi ajunge cât

a hămălit pentru pensiunea asta, îi ajunge câte cururi murdare a spălat. Gata, e timpul să iasă la pensie, sărăcuţa, la fier vechi. Adio!

IONAS: Deci: „Macedonia is Greek”?!... Sigur?

BABIS: Indubitabil. Bagă la scăfârlie! Da!!! (*salutând mecanic*) Întotdeauna Macedonia a însemnat Grecia şi Grecia a însemnat Macedonia. Numai nişte oameni care ştiu să ne iubească şi să ne respecte, pe noi şi istoria noastră multimilenară, au putut să-i pună numele ăsta extrem de potrivit... Popo-po-po-po! Sună-i pe fraţii noştri, ce mai aștepți?!

S C E N A 3

(BABIS, IONAS)

BABIS: Ce crezi că-i spunea şugubăţul de cumnatu-miu, Vasilis, lui Vasilis nepotu-miu, pe patul de moarte?

IONAS:?!

BABIS: Pun rămăşag că nici nu-ţi trece prin căpşorul tău blond, nici măcar atât cât mi-a trecut glonţul ăla rătăcit – calibrul 7, 62 – care m-a dat cu roatele-n sus şi m-a pus pe tuşă, că de la el mi-a făcut armata placa asta numerotată de argint cadou. Zicea: „Ascultă, mă mucea, fiu-miu, năpârstocule: în zidurile astea putrede e ascunsă o mare comoară, blabla, blabla, aur curat, 99, 99%, cu care poţi pune lejer pe labe jumătate din ticăloşii din Atena. Ai bun simţ şi nu mă întreba de unde o am că te pocnesc, cât ai zice peşte, cu cârja grea de nuc, chiar aşa paradit şi pe patul de moarte cum mă vezi; important e că o am... Da, da, o am, agori mou, şi dacă o am eu, posibil s-o ai şi tu, numai puţină răbdare, numai puţină îndemânare... Dacă ai să ştii să asculţi cum se cuvine pereţii dărăpănăturii ăsteia, într-o bună zi, o vei găsi până la urmă şi te va durea în găoază de chiar toată lumea. Gata, că mă cam grăbesc! Şi acum, că tot am încheiat socotelile astea mărunte cu viaţa, să bem aldămaşul. Daţi-mi să golesc o vază de flori plină cu Ouzo!”, a mai răcnit bătrânul Vasilis adăugând însetat: „Iubesc Republica, trăiască Monarhia!”, dar până să mă-ntorc fuga-fuga de la bar, îşi cam dăduse sufletul hapciumpalitic, săracul... Deh, grăbit-grăbit, s-a dus pentru că era balcanic, aşa cum a fost de fapt toată viaţa. Nici n-am apucat să-i mai pun, creştineşte, lumânarea în mână că se încleştase deja... Încă îi port o amintire neştearsă: un ticălos superb şi ordinar, dar minunat şi căcăcios.

IONAS: ...Şi a pus Kir Vasilis mâna pe comoară?!

BABIS: Da’ de unde, flăcăule. Fii solemn! Voi, ăştia cu lapte în

barbă, vreţi s-ajungeţi din prima la rezultat… Credea nepotu-miu Vasilis la început, ca şi tine de altfel acum, că tot ce zboară se papă şi că are bulan; aşa că, fără să mai aştepte să se termine parastasul lu' tat-su, a început să ciocănească toţi pereţii, taca-taca, cu degetele lui străvezii de am crezut, în prima fază, c-o luase puştiul razna… Şase luni non-stop a ţinut căutarea asta îndârjită a lui, până s-a dumirit că tat-su a vorbit aşa la figurat, metaforic adică. Poet-poet. Noi, grecii, suntem categoric (chiar dacă, iniţial, nu prea ne dăm seama) urmaşii lui Homer, niciodată ai lui Chômeur… Popo-po-po-po! Zidurile astea ale pensiunii ascund aur cu nemiluita, dacă ştii să le administrezi… Ai priceput?

IONAS: Cam.

BABIS: Toţi de-alde tine visează cai verzi pe pereţi în loc să pună osul la muncă. Aşa era şi cu nepotul de Vasilis, dar mulţumesc Cerului că a luat-o pe calea cea bună. Între timp s-a băgat pe interes şi a ajuns preşedintele KKE[1] al Tykotosului, face parte din PAME[2] şi chiar este simpatizant ADEDY[3]. A băgat, la sfatul meu dezinteresat bineînţeles, câte şase pătucuri în fiecare cămăruţă şi s-a înscris, cu pensiunea asta a lui, în International Youth Hostel de unde primeşte o subvenţie frumuşică ca să cazeze studenţii din toată lumea… şi acum îşi permite chiar să aibă nu una ci două amante, din care una fiţoasă, de la Paris, care îl suge regulat de bani, iar cealaltă, pe care-o cunoşti şi tu şi căreia îi mai scapă ceva firimituri când îşi aduce aminte de ea, o năsoasă de-a noastră… Bună iapă, franţuzoaica, de-ţi vine să-i sorbi apă din ceaşcă, numa' că nu prea are chef să șteargă copilaşii la fund…

IONAS: Vorbiţi, cumva, de mademoiselle Dominique?

BABIS: Nu, de mama, de cine altcineva?! Ţi-ha! De unde ştii cum o cheamă?! Vasilis n-a adus-o niciodată pe aici, la Trojan Horse. În fiecare sezon când apare, o ţine ferită de ochii lumii, doar la Atena, la Continental, la cinci stele… Popo-po-po-po!!! Te pomeneşti c-ai tras cu urechea, nătărăule?

IONAS: N-a fost, deloc, nevoie. A sunat dânsa la recepţie, acum două săptămâni, să-l caute pe Kir Vasilis care tocmai plecase la braţ cu Kristina, pentru trei zile, la plantaţia lui de măslini de la Eghina.

BABIS: Curva tot curvă, indiferent de naţie, nu zic că una ar fi mai cinstită decât cealaltă… O fi mirosit duduia ceva de şi-a călcat pe inimă şi a sunat la noi la recepţie… Vasilis, ştie?

IONAS: Cum să nu. Chiar dacă aş fi uitat să îi spun, are destule

urechi pe aici.

[1] *Partidul Comunist din Grecia*

[2] *Frontul Tuturor Lucrătorilor*

[3] *Confederația Greacă a Funcționarilor Publici*

BABIS: Mda, nimic de condamnat. Cine poate oase roade! A face dragoste, cu două sau cu nouă femei în același timp, dacă bineînțeles te ții curelele și punga, nu este ceva ilegal și nici nu îngrașă, cel mult îți întărește bucile. Sport, sport. Mișcare, hâța-hâța, asta recomandă și medicii… Sper că nu i-ai spus nimic despre buzata aia tuciurie.

IONAS: N-a fost nevoie. La atât, mă cam pricep și eu.

BABIS: Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Vezi că sună unu' grăbit la recepție! Dacă e bețivanul de Napoleonis, nu sunt. Sunt alergic la penele lui înfoiate. N-am întâlnit, în viața mea, un papagal mai perfect decât ăsta.

S C E N A 4

(DINA, BABIS, IONAS)

BABIS: Hei, hei, hei! Unde crezi că te strecori, baborniță? Ce-i aici, sat fără câini?

DINA (*în alertă*): N-am!!! Cât e ceasul? Am pus-o! Trebuie să ajung neapărat și imediat după masa de dimineață, până nu se împrăștie toți bătrânii de la azilul „Îngerii obosiți" care pe unde, altfel am lucrat în zadar toată săptămâna…

BABIS: Tu și munca, ha! De când întinsul palmei e considerat pe aici muncă?! Poate la turcii voștri. La noi, nu… Nema e dilema.

DINA (*în alertă*): N-am!!! Cât e ceasul, am zis?!

BABIS: Trage-te din priză! Ușurel! Primul microbuz vine de-abia peste-o oră, dacă vine. Doar n-ai de gând să îngheți în refugiu, să te faci stafie în stație, Dino… Stai, luate-ar să te ia, pe canapeaua asta, dar fără papornițele tale cu mizerii. Lasă-le ușor, lângă intrare, să nu se verse. Așa, așa. Calm. Nu se-atinge nici măcar Rozi pechineza de ele, de împuțiciunile alea. Ai transformat camera ta într-un adevărat focar de infecție. *Părintește*) Se poate? Noroc că aerisesc țărăncile alea de cameriste întruna, altfel am fi primit o groază de reclamații de la studenți până acum. Te credeam o femeie cultă. Ai trecut prin atâtea teatre, ai avut de-a face cu atâția oameni distinși mirosind a parfumuri scumpe: dirijori, compozitori, maeștri coregrafi, tenori, impresari, directori… Dacă ai avut de-a face cu Ursinschi, totul are o limită. Potolește-te! Ai, totuși, o vârstă!

DINA (*arţăgoasă*): Înţelege odată că n-am! N-am!!! Dacă n-am, n-am! Crezi că nu înţeleg încotro baţi, colonele şi totuşi încerc să te ascult, asta pentru că sunt o credincioasă notorie… Ascult? Ascult! Cât e ceasul?

BABIS: Carpe diem!

DINA (*exasperată*): Lasă înjurăturile astea de mahala! Am pus-o, am pus-o! Cât e ceasul, hodorogule? Credeam că ai placă de argint la cap, nu şi la timpane.

BABIS: Şi eu, lebădă mică, credeam că nu ai rămas şontoroagă de atunci, de la ultimul tău spectacol, când ţi s-a-nşurubat călcâiul într-o groapă din scenă, lebădă jumulită.

DINA: Ahhh! Porcule! Grohhh! Grohhh!

Moment penibil întrerupt de sunetul neanunţat şi brutal al probării unui ciocan rotopercutor. *Pâlpâit caracteristic de becuri chinezeşti*.

IONAS: Sunt muncitorii supercalificaţi de la Macedonia is Greek, şefu'. Golesc totul. Au venit, încă de la cinci, cu cele mai noi şi mai performante utilaje. O oră întreagă au tot cărat în subsol. Scule de mii de euro, nu glumă. Nu lasă pe nimeni să se atingă de ele.

BABIS: Firmă serioasă. Ce ţi-am zis! Ăştia ne rezolvă. Cred c-o să le purtăm o amintire nepieritoare. Du-le, din partea mea, câte un ceai cu chili! Băutură, deocamdată nu! Adu-i şi Dinei un ceai!

DINA: O cafea!

BABIS: Un ceai!

DINA: Ceaiul e pentru cei slabi de înger. Mie adu-mi o cafea ca să-mi strălucească ochii! O cafea îmbunătăţită cu cincizeci de Metaxa! Dacă doreşti o sută, o sută să fie! Ştii bine că nu îmi place să te contrazic defel.

S C E N A 5

(DINA, BABIS)

BABIS: Spune-mi, de ce nu eşti femeie de înţeles? Popo-po-po-po! De ce nu eşti femeie de comitet? De ce vrei să-l jefuieşti pe nepoţelul meu, pe Vasilis? M-a iubit atât de mult până acum – nu pot să-l părăsesc ca pe un dobitoc, mai ales că a început să-i meargă atât, atât de bine încât îmi vine să mă eutanasiez… De ce vrei să muşti mâna care te-a hrănit? De ce profiţi de faptul că e atât de ocupat cu viaţa lui? Aşa nu se mai poate, cucoană, aşa nu mai poate continua. Înţelegi, nu?! Orice consumaţie, oricât de măruntă, trebuie

achitată. Asta este esenţa capitalismului sângeros, doamnă. Înţelege că nu-ţi pot spune tovarăşă de suferinţă din două motive: sunt mic-burghez.

DINA: Înţelege odată că n-am! N-am!!! Dacă n-am, n-am, colonele! Crede-mă!

BABIS: Jură!

DINA: Căcat. Jur! Dacă ştiam ceva rusă, mă făceam bibliotecară la Harvard.

BABIS: Nu aşa. Trage aer în piept. Jură pe sufletul tău nenorocit! Jură pe icoanele tale mincinoase pe care le tot vânturi sub nasul tuturor!

DINA: S-o lăsăm moartă că măcăie. Acum… chiar că am pus-o!

BABIS: Deci, ai?! Am pretenţii de la o intelectuală rasată ca tine. Cinste, corectitudine, exemplu personal, abnegaţie, dăruire.

DINA: Gladiole, nu vrei? Nu mă mai aburi. Aici nu suntem în armată, domnule Lozincă.

BABIS: Ştiu, suntem la Trojan Horse. Ai sau n-ai?

DINA: Am, adică n-am. Nu mă sili să fiu prea sinceră, s-ar putea să am migrene imediat după aceea.

BABIS: Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Plăteşte măcar jumătate, altfel trebuie să eliberezi urgent dependinţa! Şi aşa se plâng studenţii că n-au unde să fumeze şi că miroase peste tot a tămâie.

DINA: Să iasă în stradă, să-i ia pulsul… Bine că au unde să se reguleze. Pentru asta găsesc destul loc: pe scări, în toalete, în lift, pe măsuţe, în camera de bagaje, pe scara de incendiu, după uşi. Oriunde altundeva, numai în paturi nu… Numai sămânţă împrăştiată peste tot, chiar şi pe lustre, de parcă i-ar fi mânat diavolul de la spate. Toată noaptea numai icnete şi mugete, mugete şi icnete, de nu pot să închid decât un ochi. De aia am riduri cât canalul de Suez, la vârsta mea fragedă. Să iasă pe terasă, la răcoare. Să pună mâna pe o carte… Am de ales?… N-am, nu-i aşa?

BABIS: Dina! Ce înseamnă pentru tine 50 €? Un fleac.

DINA: Mărunţiş, nemărunţiş, ştii bine că oricât aş strânge nu sunt banii mei, ci doar un împrumut. Jur. Bine, plătesc. Jumătate.

BABIS: Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Când?! Când?!

DINA: Nu mă presa. Dacă am spus că plătesc, plătesc. Dina Balerina n-a rămas nimănui datoare, nici măcar cu o scobitoare folosită. Astăzi nu, e duminică, zarafule. Crede-mă. Am alte planuri cu

ei azi, alte socoteli… mâine poate. Sigur, poimâine. E sărbătoare şi când e sărbătoare oamenii sunt mai generoşi, chiar şi bărbaţii nemăritaţi. Ionas e martor… Hooo! Plătesc!!!… Am pus-o! Chiar că am pus-o! Cât e ceasul, Ionas?

S C E N A 6

(THEOLOGOS, IONAS)

VOCEA STRIDENTĂ A LUI THEOLOGOS: Ionaaas! Allodapon[1] Ionaaas! Controlul actelor! (*bătăi repetate în poarta veche din tablă*) Dă drumul în spate! Ionaaas! Ionaaas! Allodapon!

Se aude hârşâitul de deschidere al porţii glisante şi zgomotul penibil al unui moped cu toba spartă.

THEOLOGOS: Ionaaas! Ionaaas! Mişcă-ţi mai repede hoitul că sunt grăbit. Am întârziat la Bouzouki-ul de criză organizat de Napoleonis. Auzi la el ce idee, în loc să se spargă farfurii la final, se aruncă cu şerveţele de unică folosinţă… şi asta în timp ce toată lumea aia străină, toate cucoanele alea în călduri filmează, dragele de ele… Cum mai ştim noi să ne facem de cacao cu atâta sublimă măreţie…

[1]*allodapon – străinule* (*gr.*)

Mana mou, mana mou! Cum ne mai batem joc de sfintele noastre tradiţii! Ne ducem de râpă… Ce caută perna asta mototolită aici? Aha! Te pomeneşti că dormeai?… Dormeai?!

IONAS: Vreţi să mint? Vreţi să vă spun că jucam bambilici?

THEOLOGOS: Mounopano! Ce-i cu harababura asta, malaka? Ştii că pot să te bag la arest? De ce n-ai pregătit fişele?

IONAS: Crede-mă, dom Teologos, azi-noapte, pe la unu, a năvălit un grup neanunţat de 60 de japonezi speriaţi de bombe, din care niciunul n-avea habar de engleză. Toţi erau bâtă… de-abia i-am terminat de cazat, nici n-am avut timp să respir.

THEOLOGOS: Gamata! Nu mă interesează aspectul. Ţi-am spus de atâtea ori să îi pui pe toţi pe culori: albe pentru evrei, roşii pentru arabi şi pentru albanezi – albastre. Simplu, idiotule. Celelalte culori nu prea mă interesează şi nici nu prea mă inspiră, deocamdată. Astea în primul rând. „Maimuţele", „elefanţii" şi nevăstuicile", deocamdată, îţi repet, nu mă interesează, nici pe mine personal şi nici în general Poliţia Turistică, doar ştii… Vrei să obţii cartea verde, fă-ţi treaba ca lumea, băiete. Ai noroc că ramolitul de Babis mi-e prieten, altfel nu aş fi închis ochii pentru un emigrant care lucrează la negru, deşi nu are, legal, acest drept… Întotdeauna când un emigrant lucrează la negru, doi din

ai noştri trebuie să zacă pe tuşă!... Apareonas! Puşti! Na pas na gamitheis!

IONAS: Încerc să fac faţă situaţiei, dar nu sunt decât unul singur. Nici dacă m-ar fi făcut mama caracatiţă, nu cred că m-aş fi descurcat mai bine de atât. Cu afluxul ăsta continuu de studenţi, ar trebui să fim cel puţin trei la recepţie, măcar doi pe schimb.

THEOLOGOS: Io-te-te la el, puţoiul! Nu faci tu regulile în ţara asta, allodapon. Malaka! auzi la el, trei pe un schimb!!! „Dacă într-o ţară laptele copiilor săraci îl beau câinii burghezilor, în acea ţară nu se poate vorbi niciodată de dreptate!", vorba răposatului Kaddafi. Nu măcăia nimeni în faţa lui. Mare om, mare caracter. Păcat că l-au ciuruit atât de tânăr, şi prin faţă şi prin dos; nici nu împlinise măcar 70... Nu vreţi, cumva, ca Vasilis să vă dea şi câte o gagică jimbată, cu garoafă de plastic în păr, la fiecare, ca nu cumva să nu vă plictisiţi? Ha, ha! Stai să-ţi spun una bună. Ştii de ce nu poate scrie nicio femeie tragedia prin care trecem?

IONAS: De ce, dom Teologos?

THEOLOGOS: Pentru că n-are ouăle tari! Ha-ha! De aia!

IONAS: Nu văd legătura... Ar trebui să râd?

THEOLOGOS: Malaka! Te-ai hotărât, în sfârşit, ce hram porţi? Nu se poate să nu-ţi aduci aminte chiar nimic din trecutul tău. Când îţi aduci ceva aminte, anunţă-mă. De-abia atunci o să analizăm temeinic, în consiliu, dacă ai sau nu dreptul la cartea verde... Ai grijă ce faci şi cum te mişti! Crezi că nu ştiu ce faci cu camera 3? Malaka!

IONAS:!!!

THEOLOGOS: Crezi că nu ştiu că o închiriezi la borfaşii din port, cu ora, pentru „frichi-frichi"? Vrei să zbori? Nicio problemă. Sunt cu ochii pe tine, allodapon! Mana mou! Mana mou!

S C E N A 7

(IONAS, NADEJDA)

NADEJDA: A trecut? A fost cumva pe aici?

IONAS: Cine să fie, Nadejda?

NADEJDA: Cum cine?! Căţeaua aia veşnic în călduri care şi-a scos nasu' la purtare, pe care-am crescut-o ca pe o fiică!

IONAS: ...Aaa, căţeaua?! A luat-o Kristina cu ea, la Eghina. Zicea că nu poate să trăiască atâta timp fără ea, fără să-i mângâie blăniţa inelată.

NADEJDA: Căţeaua! Ordinara! Nu i-ar fi un pic de ruşine, după ce

sărmanul Vasilis a făcut ce a făcut pentru ea. Acum se ţine şi cu femeile. A văzut prea multe filme artistice de vineri… De când era mică îi plăcea să se zgâiască la televizor, imediat cum adormeam frântă pe fotoliu, până mult după miezul nopţii… Cu femeile?! Lasă-mă!… Vorbeşti serios?

IONAS: Şi cu femeile şi cu bărbaţii, doar e o căţea în toată regula. De fapt, trebuie s-o recunoaştem, o căţeluşă… foarte simpatică şi cu lipici. Are un miros foarte antrenat.

NADEJDA: Mie-mi zici? Simte mirosul de piele de portofel de la doi kilometri distanţă, doar o cunosc de atâta timp… numai că nu ştiam că acum umblă şi după femei… Nu mă omorî!… Eşti sigur? Nu e o glumă, nu?

IONAS: Ba chiar umblă şi prin tufişuri, după puştanii de la liceu care fumează acolo. La mucoşii de grădiniţă, n-am observat încă să se bage. Umblă după interes, se capătă tot timpul cu ceva între dinţi… Recunosc, o dată a fost şi cu mine.

NADEJDA: Eşti sigur? Depravata. Lacoma. Dacă o reclamă cineva, sigur îi pun interdicţie cei de la Poliţia Turistică şi o expulzează. De obicei, mai devreme sau mai târziu, aflu de toate escapadele ei şi încerc să dreg ce mai este de dres… De asta cu tine şi cu copiii, nu mi-a zis nimic… Ai grijă, eşti băiat tânăr! Circulă tot felul de boli!

IONAS: Doar o singură dată, nu ştiu ce m-a apucat. De obicei, ştii cât de mult o urăsc când trage de mine… I-am dat un cârnat, deşi nu cred c-avea voie… se lingea atât de sugestiv pe bot, încât a trebuit să cedez. L-a apucat, hăşti, dintr-o înghiţitură.

NADEJDA: Taci, odiosule, nu vreau ca să ştiu de fanteziile tale bolnave.

IONAS: Asta pentru c-a fost cuminte când am dus-o la coafor. (Jur! Kristina mă obligase!) A scheunat să rămână la mine în cameră, dar asta ar fi însemnat prea mult timp petrecut împreună, ar fi însemnat s-o fac pe Kristina geloasă, aşa că am mai dat-o şi la alţii mai odihniţi, să se ocupe temeinic de ea… lui Kostas Ologul, de exemplu, lui Babis, lui Napoleonis, chiar şi lui Theologos.

NADEJDA: La toţi deodată?!!!

IONAS: De ce nu? Nu părea s-o deranjeze defel. Avea coada foarte ridicată. Era în elementul ei, părea atât de fericită. Se strecura mârâind printre picioarele tuturor şi le lingea degetele.

NADEJDA: Ce josnic… din partea lor, să accepte una ca asta de la

o amărâtă. Cred că era tare beată. Nu ştiu cu care din taţii ei seamănă. De fiecare dată când bea ceva mai tare îşi pierde cumpătul.

IONAS: N-aş putea să bag mâna pe fierul de călcat încins, pentru asta… N-am văzut-o bând decât lapte cu biberonul.

NADEJDA: Cu biberonul?! Aoleu! Dacă află Vasilis, precis că-i dă cu şutul din Trojan Horse. Şi câte intervenţii, câte intervenţii…

IONAS: Da' de unde, chiar el o încurajează sistematic să facă asta. Ori de câte ori o vede trăgând abitir din biberon, o mângâie drăgăstos pe piept.

NADEJDA: Pe piept?! Credeam că e un om serios.

IONAS: Şi ce, oamenii serioşi nu se…

NADEJDA: Taci! S-a întors lumea cu dosu'n sus! Au înnebunit toţi, toţi!… Cum, şi Vasilis?! S-a dat căţeaua şi la el?

IONAS: Mai ales la el, dar dacă mă gândesc, mai mult el la ea… La Eghina am auzit că, în nopţile mai răcoroase, dorm toţi trei înghesuiţi în acelaşi pat: Kristina, Vasilis şi la mijloc, Rozi.

NADEJDA: Care Rozi?!

IONAS: Păi despre cine vorbim? Despre Rozi, pechineza Kristinei! Nu, cumva, despre asta, Nadejda?!

NADEJDA:!!!

IONAS: …Nu despre asta?!

S C E N A 8

(BABIS, IONAS, DINA)

IONAS: A trecut Nadejda pe aici, părea foarte răvăşită, o căuta pe Cameristă, pe căţeaua de fie-sa… Asta e lista cu semnături, ăştia sunt banii. I-am numărat, sunt toţi. Cinci mii de euro în cap.

BABIS: A, bulgăroaica?! Iar a dispărut Camerista? Spune-i bulgăroaicei, indiferent de ce spune Vasilis, că o dau, că am dat-o deja afară. (*numărând fişicul cu dexteritate*) Da, da, totul pare corect, poate că şi este corect, deşi mă cam îndoiesc… Toţi pensionarii, toate şulfele alea caută să mă-nşele. Toţi vor să le aduc măsline şi ulei extravirgin de la livada lui Vasilis de la Eghina, la jumătate de preţ. La jumătate de preţ în timpurile astea?! Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Clar. S-au învăţat boşorogii să fie încolonaţi numai la chilipir. Ia să-i pui să strângă gunoaiele din parcuri, deh!… Ţi-ai oprit şi tu ceva? Nu contează, nu se poate să nu-ţi fi oprit şi tu ceva, doar te cunosc… Te cunosc?

IONAS: Când livraţi marfa?

BABIS: Ce marfă?

IONAS: Uleiul extravirgin, măslinele…

BABIS: Popo-po-po-po! Ştii bine că recolta de anul ăsta e total compromisă. O scot eu cumva la capăt cu moşnegii ăia senili… De ce te interesează?!

IONAS: În cazul în care vin să întrebe, în cazul în care vin să bată cu bastoanele-n geam, în cazul în care sună la recepţie, să ştiu ce să le spun.

BABIS: N-ai treabă. Dă-le, cu delicateţe, numărul meu.

IONAS: Ăsta? Dar e cartela expirată. Să le dau noul număr?

BABIS: Doamne-fereşte! N-ai treabă, îţi spun… Spune-mi, te uiţi la cursele de cai de pe pista de la Atena? Le urmăreşti?

IONAS: Oarecum.

BABIS: Ce-i aia „oarecum”?! Popo-po-po-po! Te uiţi sau nu?

IONAS: Uneori, când am timp.

BABIS: Spune-mi, care ţi se pare mai în vână: Thescu sau Agamemnon?

IONAS: Niciunul, sunt terminaţi psihic, chiar dacă în ultimele curse au confirmat. Dar e numai ceva temporar, ultima zvâcnire, au o oboseală acumulată… Aţi urmărit-o vreodată cu atenţie pe Milky Way?… Vine tare-tare gagica asta din urmă… Aţi urmărit-o vreodată cum abordează cursa pe Romanian Song? Dar pe Nadja?

BABIS: Fâs! Nu mizez niciodată decât pe ai noştri, Ionas, chiar dacă în ultimul timp am cam dat-o în bară cu ei, dar se mai întâmplă şi la case mai mari… Sper că e ceva trecător. Trebuie să fie ceva trecător, altfel nu ştiu pe unde să scot cămaşa. Toţi banii din seif i-am investit în curse… Puşti! Puşti! Suntem plini de datorii ca un w.c. plin de hârtii. Dacă ar afla Vasilis, m-ar… Ţie pot să-ţi spun. Suntem (desigur că ai observat, nu se poate să nu fi observat!) într-un faliment total şi, dacă nu se-ntâmplă cumva vreo minune, să ne pice moca ceva din cer, ne-am dus dracului. Altfel nu ne revenim… Da, da, vorbesc despre împrumutul nerambursabil pe care ni l-au promis mahării de la Let's Go Europe. Trebuie să apară experţii lor cât de curând, să evalueze situaţia exactă la faţa locului. Toţi trebuie să avem grijă să nu ne prindă în ofsaid, altfel am îmbulinat-o definitiv. Pereţii ăştia nu ascund niciun aur 99, 99% ci căcat… Căcat!!! Căcat!!! Trojan Horse n-a mers niciodată cu adevărat pe profit. Noi, grecii, în afară de Onasis, nu ne-am priceput niciodată să ne administrăm propriile afaceri. Toată pensia mea

babană pe care armata mi-o trimite regulat în fiecare lună, o îngrop ca un idiot în zidurile astea. Apa, curentul, impozitele…

DINA (*triumfătoare*): Am venit să-ţi plătesc, zarafule!

BABIS: N-am timp. Trebuie să ajung neapărat azi, la Atena. Trebuie să urmăresc pariurile… Întârzii…

DINA: Ei, na! Am venit să-ţi plătesc. Ţie! Tu mi-ai băgat sula-n coaste. E marţi şi, conform înţelegerii, am venit să-ţi dau amărâţii ăia de 50 de e pentru care ai făcut atâta scandal… Şi, pentru că mi-a mers atât de bine astăzi la cerşit, îţi plătesc în avans şi pentru trei luni înainte. Sunt o mare doamnă, sunt chiar Doamna… Numără-i, de faţă cu mine!

BABIS: Dina, fii de înţeles. Feribotul pleacă-ntr-o oră!

DINA: Să plece! Numără-i! Eu, una, am venit să-ţi plătesc*. Pune pe birou o sacoşă destul de grea, plină de mărunţiş*) Numără-i, de faţă cu mine, altfel fac urât, să ştii!

BABIS: Dinaaa!!! Înţelege, n-am timp! Dă-i, te rog, lui Ionas, am totală încredere în el.

DINA: Ce treabă are Ionas? Ai vreun câştig, Ionas, în afacerea asta?

IONAS: Nu, desigur că nu, Dina… Ce-ţi închipui?!

DINA: Ai văzut? Numără-i, zgârcitule, am zis! Satură-te de numărat!

BABIS: Popo-po-po-po! Popo-po-po-po!

S C E N A 9

(BABIS, IONAS, THEOLOGOS)

Prin deschizătura generoasă care comunică cu recepţia, îl vedem pe Ionas întors cu spatele, gesticulând nervos, vorbind în acelaşi timp la două telefoane fixe şi împărţind fişe colorate de cazare şi chei, nenumărate chei, unei grămezi flămânde de mâini întinse… Rumoare, voci în crescendo, sunetul disperat al clopoţelului, râsete amestecate cu tonuri ridicate, tăcere.

BABIS: S-a-ntâmplat ceva, Ionas?

IONAS: Ce să se-ntâmple? Ca de obicei!

Rumoare, voci în crescendo, sunetul disperat al clopoţelului, râsete amestecate cu tonuri ridicate, tăcere. Scandal.

BABIS: Ionas? Ce vor beliţii ăştia, Ionas?!

IONAS: Ce să vrea? Zic că sunt prea înghesuite camerele.

BABIS: Futu-i! Spune-le că aici e o pensiune de căcat pentru

studenţi, nu e Continental. O amărâtă de pensiune de tranzit. Vor cam multe de 7 € pe noapte pentru un pat, cameră de bagaje, plus micul-dejun inclus.

IONAS: Le-am spus, dar nu vor defel să-nţeleagă!

BABIS: Şi?!

IONAS: Vor să discute cu patronul de la Trojan Horse?

BABIS: Care patron?! Aaa… cu Vasilis?! Lasă-mă! De unde să-l iau pe Vasilis la ora asta? Cine ştie în ce scorbură mai e băgat…

Ionas încearcă să parlamenteze cu cei din faţa recepţiei. Inutil. Scandalul izbucneşte în toată regula. Se aruncă cu chei din toate părţile.

BABIS: Ionaaas! Ce mai vorrr?!

IONAS: Aceeaşi problemă, numai că acum e mai încurcată: vor banii înapoi.

BABIS: Au înnebunit?! Ce bani?!… L-ai sunat pe Theologos?

IONAS: De ce să-l sun?!

BABIS: Păi, e autoritate, să rezolve problema… Spune-i să-şi mute fundul puturos imediat încoace, spune-i că s-au răzvrătit imperialiştii şi ne-au declarat război!

IONAS: Păi nu este nicio problemă, de ce să-l sun?! S-a mai întâmplat şi altă dată. Dacă nu le convine, le dăm banii înapoi şi gata. Vin alţii.

BABIS: Întotdeauna este o problemă când trebuie să dai cuiva banii înapoi. Ce-i luat e bun luat. Sună-l, dracului, pe Theologos!(*fluieratul prelung al unui signal însoţit de un urlet*)

IONAS: A apărut deja, din instinct, cred că era prin zonă.

THEOLOGOS: Hei, mânca-v-aş! Ce-i aici, club de negri?! (*Râsete şi chiote. Aplauze peiorative. Vociferări. Fluierături.*) Da, da, ce vă hliziţi? Eu nu sunt Maradona, eu sunt Bella Donna! Poponarilor!

BABIS: Nu-ţi mai răci gura, prietene drag, salvatorule mediteranean! Mounopano! Sălbaticii ăştia moderni nu înţeleg o buche din ceea ce le spui.

THEOLOGOS: Cum să nu-nţeleagă?! Greaca e doar una dintre cele mai vechi şi măreţe limbi de pe pământ.

BABIS: Tocmai de aia e de nerecunoscut pentru păsărească asta a lor, tocmai de aia nu sunt în limbă după ea… Mana mou! Mana mou! Tocmai de aia.

Se aude un răsunător şi colectiv: „*We are citizens of U.S.A*!!! *U.S.A*!!! *U.S.A*!!!”. *Zgomot de sticlă spartă. Se aruncă, din abundenţă, cu*

suluri desfăcute de hârtie igienică care zboară peste tot.

BABIS: Am dat de dracu' cu scandalagii ăştia. Nu prea sunt aşa uşor de prostit. Ce zic, Ionas?

IONAS: Zic că sunt cetăţeni americani. Zic că au toate drepturile din lume.

BABIS: Nu dau niciun căcat pe cetăţenia şi pe drepturile lor. Spune-le, ce te coieşti?!

THEOLOGOS (*se agită cocoţat cu greutate pe tejghea*): Gura, cu toţii! N-aveţi nicio grijă, rezolvăm imediat problema asta fututăâ€¦ Care-i problema?! Problem? No problem! (*strigăte de „Yes*! *Yes*!", *râsete*. *Teologos ridică ferm deasupra capului insigna imensă pe care scrie „Tourist Police*", *moment suav de reculegere*) Iu, americans? Hotel Trojan Horse no gud? (*vociferări*: „*Reception*! *Reception*!") Daxi, ochi! Lisint, americans! No problem! Trojan Horse is not gud for în?!(*vociferări*: „*No*! *No*!") Okei, okei! Iu gou tu American Ambasiâ€¦ American Ambasi e big hotel, American Embasi e gud hotel for înâ€¦ Iu numi ambasi, daxi?â€¦ Aut! Aut! Aut!

S C E N A 10

(DINA, BABIS, IONAS, THEOLOGOS, NADEJDA)

DINA: Drace! Ce bairam a fost, fraţilor, pe aici?! Hoarda aia destrăbălată care-a ieşit era cât pe ce să mă dărâme.

BABIS: O-o-o-o-o! Popo-po-po-po!

Răsună scandări care se pierd în depărtare, *ceva de genul*: „*God Bless America*!!! *Trojan Horse is sheet*! *Trojan Horse is sheet*!"

BABIS (*sfârşit*): Apareonas, apareonas! Vasilis, Vasilis! Malaka! O-o-o-o-o! Uitaţi-vă la ea! A apărut floricica! Cireaşa de pe colivă! Mana mou, mana mou! Numai tu mai lipseai, cotoroanţă, ca să fie tacâmul completâ€¦ „Min alazis kathe mera krajion, giati mu xeis kani ton poutso uranio toxo!" [1] Pălăria ta mă excită complet, Dina, Dinaâ€¦ E cumva din primul război mondial?

DINA: Cât mai e ceasul, fraţilor? Ha! Ce dinţi mari ai, domnule Theologos. Ieri erai ştirb şi azi ai ditamai dantura de cal.

THEOLOGOS: Nu sunt ai mei, sunt ai lui soacră-mea. Caz de forţă majoră. I-am împrumutat pentru dicţie, pentru prestanţă.

DINA: Săraca, şi ea cum se descurcă fără ei?

THEOLOGOS: Bine, cred. De fapt, cred că nici nu le-a observat lipsa. Nu-i foloseşte când doarme.

DINA: Doarme şi ziua?!

THEOLOGOS: Tot timpul. E atât de multă liniște de când doarme. Chiar prea multă liniște, dacă mă gândesc mai bine.

DINA: Ce fericită. Eu nu pot nici măcar noaptea. Tot timpul numai mugete și gemete, gemete și mugete. Azi-noapte am auzit și niște măcăituri…

THEOLOGOS: Invidiaz-o, invidiaz-o! Când ai să ajungi și tu ca dânsa, ai să te relaxezi complet, ai să dormi și tu tot timpul, Dino… 24 din 24.

[1] *Nu-ți mai schimba zilnic rujul pentru că penisul meu arată deja ca un curcubeu*! (*greacă*)

DINA (*naivă*): N-am înțeles, cum adică să ajung ca ea?

THEOLOGOS: Țeapănă, adică rigidă. Dau de băut la toată lumea. Sunt fericit, mâine îi facem, drăguței, aniversarea de șapte ani. (*râsete grotești*)

DINA: Căcănarule!

THEOLOGOS (*către Ionas care adună tăcut mizeriile lăsate de conflict*): Nu credeam să fie atât de greu… Căcănar, necăcănar, cel puțin sunt încă viu. O-o-o-o-o! Popo-po-po-po! Sunt viu, nu? Mișcă-ți curul până la bar și adu-ne ceva tare de băut, allodapon!

BABIS: Adu-mi și mie un rom. Dublu.

DINA: Și mie un Metaxa. Și o farfurie de măsline Kalamata alături. N-am băgat nimic în gură de azi dimineață, nici măcar o…(*râsete și mai grotești din partea lui Theologos*)

NADEJDA: N-ați văzut-o pe fiica mea? N-ați văzut-o pe fiica mea?

BABIS: Pe Cameristă, pardon, pe fosta Cameristă? Țț! Cine știe pe unde se arde, haimanaua!

THEOLOGOS: Las că vine ea înapoi, bulgăroaico, cu coada tocită între picioare, când îi mai trec căldurile. Nu și-a găsit încă prostul căruia să-i pună pirostriile… Stai jos aici, pe un scaun, ia-ți ceva țeapăn sub fund.

NADEJDA: Nici tu, Ionas, n-ai văzut-o?

IONAS: De alaltăieri, nu. Pe cuvântul meu. Stai liniștită, se întoarce ea. Nu e nici prima, nici ultima oară când face asta.

BABIS: Fraților, astăzi e o mare sărbătoare…

DINA: Sărbătoare, ce sărbătoare? În calendarul meu nu scrie nimic despre sărbătoarea asta păgână a ta… De unde-ai mai scornit-o?!

BABIS: Ionas, întinde un cearșaf nou pe biroul lui Vasilis și sună-l pe butoiul de Napoleonis să ne aducă ceva de băgat pe sub nas.

Se cuvine să sărbătorim. Vinul îl plătesc eu, mâncarea vă cam interesează.

NADEJDA: Dacă-i bal, bal să fie. Ce sărbătorim? Ce sărbătoriţi?

THEOLOGOS: Chiar aşa, Babis, ce sărbătorim?!

DINA:???

BABIS: Trebuie să adăugăm cu creionul chimic această nouă sărbătoare în calendar. Realizaţi? O sărbătoare foarte importantă, poate cea mai colosală pentru toţi: „Ziua în care am spus, pentru totdeauna, NU!"

IONAS: Cui?!

BABIS: Nouă înşine, bineînţeles! mai încape, cumva, vreo îndoială?

Zgomote teribile de picamere, polizoare electrice şi bormaşini de mare putere răzbat din subsol şi copleşesc încăperea, încât ai putea crede, după zgâlţâiturile mobilierului, că un puternic cutremur este în plină desfăşurare.

BABIS (*teatral, încercând să acopere hărmălaia*): Să închinăm cu pioşenie pentru Macedonia is Greek! Bine că, cel puţin, mai munceşte cineva conştient în ţara asta!

A C T U L I I

S C E N A 1

(BABIS, IONAS, DINA, NADEJDA, THEOLOGOS)

Zgomotele de la subsol tind să devină infernale. Toţi participanţii la scenă poartă improvizate măşti pentru praf şi căşti de protecţie. Din tavan, întocmai ca la un bombardament autentic, se scurg firişoare de zugrăveală.

IONAS: Şefu'! I-au dat până la urmă de capăt uriaşei ălei a bătrâne. Nu mai suflă. Treaba e ca şi terminată. Mai trebuie să sape nişte găuri în peretele de cărămidă din spate, ca să fixeze consolele de cornier şi gata… Acum se chinuiesc cu toţii s-o scoată pe balena aia eşuată, cu răngile şi scripeţii, afară în curte.

Scrâşnete enervante de metal şi duduituri fragmentate de heirupisme. Comenzi.

DINA: În sfârşit! Cât e ceasul? Erau cât pe ce să-mi luxeze creierul cu zbârnâitoarele astea moderne ale lor. Ne mai odihnim şi noi după atâta frecuş la mentă, mai cugetăm la cele sfinte. Merită imortalizat momentul. După ce curăţă locul, mă duc să dau cu floştomocul de busuioc să alung necuraţii priponiţi acolo la căldurică,

că trebuie să se fi pripăşit cel puţin o legiune…

BABIS: Ce v-am spus! Popo-po-po-po! Firmă serioasă, nu glumă! Dacă au promis că ne scapă de problemă, ne scapă de problemă. Încă două-trei zile şi termină cu totul. Ionas, mai du-le câte un ceai amărâţilor ălora asudaţi, să-şi mai clătească gâtlejele! Alcool, nu, ca să nu facă prostii! Spune-le să aibă grijă să nu zdrelească treptele de marmură dacă vor să mai vadă de la mine vreun ban şi să cureţe bine-bine locul, să nu lase nimic din ce aparţine trecutului glorios în urmă.

NADEJDA: N-aţi văzut-o, cumva, pe fiică mea? N-aţi văzut-o, cumva, pe fiică mea?

BABIS: Iaaar?! Ce fiică?… Mă laşi?!

DINA: Tot n-a apărut Camerista?

BABIS: Şi ce, bulgăroaico, crezi că îi sunt contorul fundului fie-ţi? Ionas, ia zi tu, la toată lumea, ce-i cu Camerista? Nu e cumva ceva legat de camera 3?

IONAS: Da' de unde! N-am treabă! Aţi uitat că aţi sigilat-o, ca să nu mai fie discuţii… E a treia zi de când n-am mai văzut-o, şefu'.

BABIS: Parcă şi eu tot de-atunci. Totuşi, trebuie s-o recunosc: o zi fără caţa aia e ca o lună de miere petrecută în Haiti… De fiecare dată când o apucau mâncărimile lipsea cel mult o zi, maximum două zile. Popo-po-po-po! Psoli! Psoli! S-au făcut deja trei?!

IONAS: Ultima oară am văzut-o la bar certându-se cu unul din foştii iubiţi, un armean de doi metri şi cu nişte palme teribile, cât lopeţile alea stahanoviste care se chemau inima lui Stalin. S-o fi văzut pe asta mică cum îl întorcea şi îl răsucea pe toate părţile, ca pe o cârpă de şters praful şi cum îl făcea albie de porci… şi malacu' ăsta stătea ca un bleg şi nu măcăia deloc, mutul.

BABIS: Ăştia muţii regulează lumea pe din dos, băiete! Leit ca Vasilis! Aşa o să facem şi noi cu curva asta de Europa care ne tot face curte, o s-o regulăm când o să-i fie mai mare dragul şi ea o să ne dea de mâncare şi de băut.

THEOLOGOS (*intrând în trombă*): Babiiis! Prieteneee! Mounopanuuu!

BABIS: Theologos, dragule, numai unii ca dvs. reuşiţi să faceţi pe cineva ca mine să savureze cu adevărat liniştea.

THEOLOGOS: N-aş crede. Trebuie să-ţi…

BABIS: Fiecare trebuie să existe pe lumea asta, dar de ce tocmai

dvs?! De ce nu mergem noi doi undeva unde poate fiecare să fie de unul singur?

THEOLOGOS: Vezi, bătrâne, de asta te apreciez: ştii să mă înjuri atât de delicat ca izbitura unui tren de marfă încărcat cu bromură.

BABIS: Napas na gamitheis! Să ştii că nu mă străduiesc, deşi o fac cu toată splina, ficaţii şi rărunchiii… Ce, dacă nu mai gradele pe umăr, nu ştii să baţi la uşă?

THEOLOGOS: În vacarmul de aici, aş fi riscat să fac bătături inutile în dosul palmei. Babis, prietene, am să-ţi dau o informaţie care o să te lase fără mască.

BABIS: Nu mă-nnebuni, poliţaiule! Te cunosc de-o viaţă întreagă, încă de pe vremea când păşteam caprele împreună… de ce crezi că ai reuşi, tocmai acum, să mă surprinzi?

THEOLOGOS: Pentru că am aflat că cei de la Let's Go Europe sunt deja pe insulă, au debarcat de pe feribotul de 12…

BABIS:!!!

THEOLOGOS: Bună, nu?! În cel mult 10 minute sunt deja aici, la Trojan Horse, pentru acel control inopinat de care depinde soarta împrumutului nepotului nostru Vasilis, soarta lui Trojan Horse, a păduchelniţei ăsteia.

BABIS: Mana mou, mana mou! O-o-o-o-o-o! Popo-po-po-po! Afară, afară cu toţii! Dacă ăştia prind ceva picior de străin de hotel, în afară de angajaţii oficiali şi de studenţii cazaţi, s-a dus dracului împrumutul ăla nerambursabil. Asta este prima şi cea mai importantă dintre clauze. Sunt nenorocit! Uşchealaaa! Afarăăă! Ba nu! Nu pleacă nimeni! Nimeni! Riscaţi să daţi nas în nas cu ei, chiar pe trepte!

CEILALŢI: Şi atunci ce facem, nene Babis?

BABIS: Am un plan. Voi veţi fi comitetul de întâmpinare… notabilităţile Tycotosului. Aţi înţeles?

CEILALŢI:!!!

BABIS: „O să spânzurăm kapitaliştii cu funiile cumpărate de la ei!" – vorba lui Joseph…

CEILALŢI: Care Joseph?!

BABIS: Stalin, bineînţeles. Părintele democraţiei autentice şi originale, de fapt cel care a perfecţionat-o prin anulare deplină. Purificatorul. Schimbaţi-vă urgent boarfele cu cele de scanadal ale lui Vasilis, din dulapul de pe hol! Executa-rea, răcanilor!

S C E N A 2

(BABIS)

Rămas singur în birou, Babis întoarce rapid portretele „sfinţilor" comunismului pe spatele cărora se găsesc chipurile liderilor europeni actuali. Posterele cu Olimpiakos Pireu sunt şi ele întoarse dezvăluind imagini idilice cu stânci goale şi valuri înspumate. Rama barocă care tronează deasupra deschiderii care comunică cu recepţia este şi ea întoarsă într-un final. În locul anunţului cu „Nu primim bulgarii, românii şi câinii!" apare sugestivul „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi!"

S C E N A 3

(BABIS, IONAS, DINA, NADEJDA, THEOLOGOS)

Toţi, în afara lui Babis, stau încolonaţi în birou, echipaţi cu smochingurile, eşarfele fistichii şi fracurile excentricului Vasilis… Şi-au păstrat totuşi, preventiv, căştile de protecţie. Analizează, cu atenţie şi în tăcere, orice zgomot suspect provenit din exterior.

BABIS: Plutooon, ascultă comanda la mine! Ceea ce facem noi aici se cheamă în limbajul militar de specialitate: diversiune. Repetaaaţi!

CEILALŢI: Diver-şi-u-ne!

DINA: Cât e ceasul? Cât e ceasul?

NADEJDA: Deja au trecut două ore!

DINA: …Căpitane mai stăm mult ca proştii aici, că eu una m-am cam săturat de aiureala asta cu Let's Go Europe?

BABIS: Gura, făţarnicilor! În ce cotloane capitaliste puturoase vă zace spiritul de sacrificiu?

NADEJDA (*şoptit*): Iar i-a revenit moşului nebuneala provocată de glonţ. Iar a luat-o häisa… şi când o ia häisa nu admite să fie contrazis. Ştii doar că nu ţine mai mult de o juma de oră după care nu-şi mai aduce aminte nimic. Fă-te că plouă, Dino.

BABIS: Soldat, nu mişca în front că te bag la arest!

DINA: O bagi pe mă-ta, senilule!

BABIS: Comentezi?! Culcat! Drepţi! Culcat! Drepţi!

DINA: Tu comanzi, tu execuţi! De-acum suntem chit. Mi-am plătit datoria. Să-ţi fie clar!

BABIS: Aşa?! Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Curtea Marţială te mănâncă, soldat neinstruit ce eşti! Trebuie să apară generalii de la Let's Go Europe în inspecţie, să ne anunţe dacă dau sau nu la pace cu noi. Să nu aud nici musca! (*se aude, totuşi, o muscă indisciplinată*)

THEOLOGOS (*ridicând sfios două degete*): Babis, nu mai pot să

mai stau… Căpitane!!! Ştii că am probleme cu vezica. Trebuie să mă duc să fac un mic pipi!!

BABIS: Ce să faci, soldat?! Pipi?! Ce-i aia?!

NADEJDA: Să se micţioneze prin pişare, asta vrea să facă… Ce, nu mai auzi, surdule?!

BABIS: Aha! Soldat Theologos, direcţia spre privată, cu cântec, arşşş!

THEOLOGOS: Mulţumesc, nu mai e nevoie! S-a rezolvat de la sine. (*râsete necenzurate din partea „plutonului”*)

BABIS: Dacă mai mişcă vreunul în front, vă bag pe toţi la arest! Culcat! Drepţi! Culcat! Drepţi! Fruntaş Ionas, bagă-i pe toţi indisciplinaţii ăştia la arest.

IONAS: Şi cu mine ce să fac?

BABIS: Bagă-te şi pe tine!

IONAS: Permite-ţi să raportez! Am înţeles că trebuie să-i bag, am înţeles că trebuie să mă bag, n-am înţeles unde!

BABIS: Cum unde, fruntaş?! La arest! La arest!

IONAS: Şi unde este arestul ăsta, căpitane?!

THEOLOGOS, DINA, NADEJDA: Bravo, Ionas. La asta nu ne-am gândit. Chiar aşa, unde e arestul ăsta, deşteptule?

BABIS: Cum unde? În camera numărul 3, acolo e arestul, acolo trebuie duşi toţi cei care încalcă ordinele mele, toţi cei care nu păstrează disciplina din bivuac!

NADEJDA: Bine, dar acum camera 3 e sigilată de trei zile şi cheile sunt la tine, n-ai spus-o chiar tu, Babis?

BABIS: Colonele Babis!

IONAS: Căpitane, colonele, mareşale Babis, daţi-mi vă rog cheile de la arest!

BABIS: Ce arest? La Trojan Horse nu există niciun arest.

IONAS: De la camera numărul 3. Aia cu gratii. Arestul.

BABIS: Nimeni nu intră acolo, nimeni nu intră fără ordinul meu expres în camera numărul 3… Vă graţiez… Camera numărul 3 are deocamdată altă destinaţie, e rezervată trădătorilor… Pe loc paus!

THEOLOGOS: Babis, tocmai am primit un mesaj de la băiatul care aduce turiştii din port până-n oraş. Alarmă falsă. Scuze. S-a dovedit că nu vine niciun inspector de la Let’s Go Europe. Erau doar nişte turişti nemţi îmbrăcaţi la trei ace, veniţi special pentru „bunga-bunga”… Nişte impostori derutanţi.

CEILALŢI: Cum pentru „bunga-bunga”?! Aaa… Chiar că semănăm cu nişte proşti! Nu ne mai jucăm!

BABIS: Dezechipa-reeea! Răspândirea pe sectoare! (*se aude fluierul unui ceainic uitat pe foc*) Aşa, aşa! Gornist, sună încetarea alarmei! Armistiţiul se amână…

S C E N A 4

(THEOLOGOS, IONAS)

THEOLOGOS: Allodapon! Ţi-ai amintit de unde eşti, de ţara ta de proveniență?

IONAS: Da, cred că da, deşi nu sunt sigur.

THEOLOGOS: În sfârşit! În sfârşit! De ce te mişti atât de încet?! Eşti, cumva, bugetar? Te simţi, cumva, bugetar? Te ascult foarte atent şi notez totul, cuvânt cu cuvânt.

IONAS: Sunt din… Papua.

THEOLOGOS: Ahaaa! Papua asta se găseşte tot în Balcani??!

IONAS: Da, undeva între Panamá şi Guatemala.

THEOLOGOS: Mai precis?

IONAS: La jumătatea distanţei dintre Ungaria şi Ukraina.

THEOLOGOS: Mda, mda… Ce cod poştal are? Cum ai emigrat de acolo până aici? Dă-mi detalii! Detalii!

IONAS: Pe jos. O parte din drum am parcurs-o măgărind.

THEOLOGOS: Măgărind?! Ce-i aia „măgărind”?

IONAS: Dacă aş fi venit pe un cal aş fi spus „călărind”.

THEOLOGOS: Aha! (*notează*) „Nu se confirmă venirea lui pe cale aeriană”. Şi cam cât ai făcut, aşa cu aproximaţie?

IONAS: Patru luni minus două gâşte fac cam două săptămâni… cred.

THEOLOGOS: Aha! (*notează*) Deci „patrusprezece zile”… Voi, ăştia din Papua aveţi ceva şcoli pe acolo?

IONAS: Bineînţeles.

THEOLOGOS: Şi cum se face la voi şcoala?!

IONAS: Înainte se făcea din chirpici, dar nu prea era solidă. Acum se face numai din cărămidă nearsă.

THEOLOGOS: Nu asta. Mă refeream la metoda de studiu.

IONAS: Papua este o ţară plină de munţi. Elevii stau ciopor pe un munte mai înalt iar profesorii, din cel mai adânc respect pentru discipolii lor, într-o prăpastie… Elevii fac „Uaaa! Uaaa! Uaaa!” iar profesorii se dau de şapte ori cu fundul de pământ şi le răspund cu:

„Oaaa! Oaaa! Oaaa!" Cam asta. Care dintre elevi rage mai bine i se dă un atestat tatuat direct pe frunte, care nu, se face instantaneu profesor şi este coborât imediat în prăpastie.

THEOLOGOS: Deci un morse vocal! Da, în Papua aia de unde vii tu, există televizoare?

IONAS: Da, dar din păcate numai alb-negru ca să putem vedea restul lumii doar în tonuri de gri iar Papua noastră prea mult iubitoare de îmbogăţiţi doar plină de culori şi miresme.

THEOLOGOS: Deci, auto manipulare… Electricitate, aveţi?

IONAS: În sensul clasic în care înţelegeţi voi electricitatea, nu.

THEOLOGOS: Fenomenal. Şi atunci cum funcţionează televizoarele voastre alb-negru?

IONAS: Avem biciclete cu dinam fabricate în Cuba, pe care le-am obţinut la schimb construind acolo hidrocentrale. Ne suim pe ele cu capul plecat şi dăm la pedale până ne sar ochii iar dinamul produce, mai mult de ruşine, curent.

THEOLOGOS: Deci, curent manual timid… Şi televizorul vostru îl arată pe marele, pe imensul Chuck Norris?

IONAS: Bineînţeles, împreună cu cei 11 fraţi ai săi, dar nu chiar atât de mare, dar nu chiar atât de imens.

THEOLOGOS: Atenţie! Urmează o întrebare de baraj: şi tu, tu, papuaşule Ionas, când mai ai timp să-ţi dai seama care este adevăratul Chuck Norris din cei 12, dacă pedalezi tot timpul cu capul plecat?

IONAS: Păi şi noi suntem şase fraţi, deja am început să-mi amintesc, pedalăm pe rând şi unul dintre noi dublează în papuană tot timpul.

THEOLOGOS: Da, din informaţiile mele se pare că sunteţi mult mai naţionalişti decât noi… Greşesc?

IONAS: Deloc, numai că noi faţă de voi, când ni se face lipeşte stomacul de şira spinării, devenim internaţionalişti.

THEOLOGOS: Şi care e sportul vostru naţional?

IONAS: Strânsul curelei. Toţi ne dăm duhul să ajungem până la ultima gaură.

THEOLOGOS: Şi cum vă daţi seama care-i ultima gaură?

IONAS: Atunci când cioclii ne fac semne prietenoase cu lopeţile de sus în jos.

THEOLOGOS: În sfârşit, un minus! Te-am văzut, ieri, vorbind cu Zişi în aceeaşi limbă şi părea că vă înţelegeţi perfect. Dacă îmi aduc

bine aminte, Zişi este cam ungur sau ceva român, sigur ceva între.

IONAS: Pe insula asta nu este absolut nimic. Nu-şi poate permite. A învăţat limba noastră, papuana, ascultând păsările migratoare.

THEOLOGOS: Napas na gamitis! Papuana?!! Au-au-au-au-au! Cred că lovitura aia de la cap a fost mult prea puternică… Simt că-ţi baţi joc de mine, deşi n-am absolut nicio dovadă certă, deocamdată… Cum de n-a crăpat corabia care te-a adus la noi! Psoli! Psoli! Sunt cu ochii pe tine, Ionas! Ai grijă! Sunt cu ochii pe tine!

S C E N A 5

(BABIS, THEOLOGOS)

BABIS: Mai toarnă-ţi. Ai de toate aici: Ouzo, Tsipuro, Metaxa şi cafea.

THEOLOGOS: Să nu mă-nţelegi greşit, prietene: nu pot să plec, încă mai am pantalonii uzi. Materialul e destul de gros. Trebuie să mai stau să se usuce.

BABIS: Şi care-i problema mea? Ce vrei să spui? Eu te-am udat?!

THEOLOGOS: Acum te faci că nu ştii, că ai uitat tot.

BABIS: Chiar că…

THEOLOGOS: Ascultă-mă, Babis! Scapă cât mai ai timp de suspectul ăsta!

BABIS: Care suspect?

THEOLOGOS: De Gigi Contra ăla, de Ionas. Cred că-ţi ascunde ceva, cred că ne-ascunde tuturor ceva.

BABIS: Eu nu cred, până nu văd cu urechile mele. Fiecare om are câte ceva de ascuns… Tu nu?!

THEOLOGOS: Sigur că am şi eu ceva mărunţişuri acolo, ca tot omul… Dar acum nu despre mine era vorba. Studiază-l, uită-te atent la el, mai ales în momentele când crede că nu-l observă nimeni. Se crede mai deştept decât noi toţi la un loc. Are un tupeu deşănţat. Ceilalţi ştiu să pună cornu-n pământ imediat cum zbieri oleacă la ei, el nu… Nu şi nu.

BABIS: Dar nu am ce să-i reproşez. Înţelege. Face treabă cât trei la un loc.

THEOLOGOS: Tocmai asta-i! Când unui allodapon ca el nu poţi să-i găseşti nod în papură înseamnă că e suspect, foarte suspect.

BABIS: Să nu mă-nnebuneşti iar că n-are acte, că n-are permis de muncă… Numai fraierii sunt corecţi, iar eu nu sunt nici fraier nici

bomfaier. N-am de gând să-i fac prea curând permis de muncă, să mai plătesc taxe şi pentru unul ca el. Aşa, aşa, mai toarnă-ţi, prietene. Ai de toate aici: Ouzo, Tsipuro, Metaxa şi cafea… Retsina nu, azi nu, de azi încolo nu… Îmi pare rău, prietene, odată vede naşu' „dărnicia" finei. L-ai terminat data trecută când ai început să te urci pe pereţi şi să tragi după porumbei.

THEOLOGOS (*cântă onorabil de fals*): Tsipuro, Tsipuro! „Deci, la revedere iubirea mea până atunci! /Până când trandafirul alb din Atena nu va înflori, /Până când iezii nu se vor urca din nou deasupra munţilor golaşi, /Până când ţestoasele nu-şi vor acoperi cuibul cu lacrimi de crocodil, /Lasă-mă singur, iubirea mea, lasă-mă singur ca o barcă spartă…"

BABIS: „Deci, la revedere iubirea mea până atunci! /Până când trandafirul alb din Atena nu va înflori, /Până când năvodul aspru nu se va încurca în trupul meu, /La revedere, la revedere…" Te-ai făcut muci, Theologos… Nu mai ţii la băutură ca altă dată, când dădeai butoaiele de bere peste spate exact ca un bivol…

THEOLOGOS: Ce frumos eşti, Babis, ce frumos!

BABIS: Nu mă pupa pe gură, nu mă pupa pe gură că te plesnesc de nu te vezi!

THEOLOGOS: Frumosul meu! De aceea te-am ascultat tot timpul, de aceea ţi-am sărit întotdeauna în ajutor. Fratele meu, prietenul meu, în…

BABIS: Mă enervezi, beţivanule pişărcos. Nu spune lucruri de care mâine s-ar putea să le regreţi.

THEOLOGOS: „Deci, la revedere iubirea mea până atuuunci! La revedere, păsăricooo!"

BABIS: Te lovesc, ţi-am spus că te lovesc. Ce dracului, nu mai niciun pic de demnitate?!

THEOLOGOS: Nu eşti tu cel mai bun prieten al meu? Nu sunt eu cel mai bun prieten al tău?

BABIS: Desigur, Théo, dar toate au o limită. Stai în banca ta, Théo. Vorbesc cu Ionas să-ţi cheme un taxi.

THEOLOGOS: Vorbeşte cu oricine în afară de Ionas. „Până când ţestoasele nu-şi vor acoperi cuibul cu lacrimi de crocodiiil, /Lasă-mă singuuur, iubirea mea, lasă-mă singuuur ca o barcă spaaartăăă…" Trebuie să-ţi fac o destăinuire, amice. Eu nu sunt cel care crezi că sunt, cel pe care mă cunoşti…

BABIS: Nici eu nu sunt cel pe care crezi că-l cunoşti.

THEOLOGOS: Sunt într-un mare rahat. Până la gâât!

BABIS: Şi eu de asemenea, numai că rahatul din jurul meu e de-o altă culoare… Mi-e şi frică să nu fac valuri… Ai cunoscut-o pe Cameristă, nu?

THEOLOGOS: Bună păsărică. Numai când îşi mişca un pic funduleţul, ori de câte ori dădea cu pământuful pe aici, prin biroul lui Vasilis, mi se făceau pantalonii ţepeni… Psoli! Psoli!

BABIS: Şi mie… chiar dacă am o vârstă… Popo-po-po-po! O-o-o-o-o-o! Ceasul rău! Ceasul rău! Nu ştiu cum am putut… Sunt într-un mare şi împietrit rahat… Trebuie să mă ajuţi cumva, Théo!

THEOLOGOS: Se aranjează, orice-ar fi se aranjează… Nu mai plânge, suflet de cârpă. Lasă-mă să-ţi spun şi eu…

BABIS: Ceea?! Şi tu?! Pe cine…?!

THEOLOGOS: Cum pe cine? Pe mine… Pe mine nu mă cheamă Dimitris… Înţelegi?

BABIS: Normal, doar nu te-a chemat niciodată Dimitris ci Theologos.

THEOLOGOS: Aha! Mi-am adus aminte, nu mă cheamă nici Theologos.

BABIS: Dă-mi pistolul, eşti criţă, te-ai îmbătat rău de tot. Doar tu mi-ai arătat actele, cum le-ai arătat de fapt şi lui Napoleonis şi de fapt la toată lumea… Te cheamă Theologos, de fapt tot timpul te-a chemat Theologos…

THEOLOGOS: Greşit, foarte greşit. Mămica mea era de undeva din Transnistria şi se numea nu Maria ci Maşa, iar tata era un bărbat adevărat, adică rus-rus, Ruslan – viteazul rus… S-a răsturnat bacul cu ei când au vrut să treacă Dunărea cu boccelele lor, să ajungă la bazarul din Sofia… Numai eu, mititelul, am scăpat. Am avut noroc cu un negustor armean care m-a înfiat… O-o-o-o-o-o! Popo-po-po-po!

BABIS: Nenorocitule, cum ai putut să mă minţi în toţi anii aceştia.

THEOLOGOS: Cu guriţa asta a mea spurcată, cu guriţa asta de orfan… Na-na-na!

BABIS: Spune-mi măcar cum te cheamă, Théo. Care e creştinescul tău nume?

THEOLOGOS: Volodea! De azi înainte, poţi să-mi spui Vovaaa…

BABIS: Ai de toate aici: Ouzo, Tsipuro, Metaxa şi cafea… Retsina

nu, azi nu, de azi încolo nu… Hai să bem Vova şi să vedem ce e de făcut…

AMÂNDOI: „Deci, la revedere iubirea mea până atunci! / Până când trandafirul alb din Atena nu va înfloriii…”

S C E N A 6

(IONAS, NADEJDA)

NADEJDA: Pfuuu! Ce duhneşte ca la mort, la voi, aici? Mai deschideţi, fraţilor, un geam!

IONAS: De la canalizare. Cred că e de când cei de la Macedonia is Greek au scos centrala de la subsol, probabil au desfundat ţevile… altfel nu-mi explic… poate or fi uitat vreun capac de canalizare deschis. Am să verific mâine. Am consumat deja câteva spray-uri de cameră, dar degeaba… Mâine trebuie să termine lucrarea.

NADEJDA: Nu, ăsta nu e miros de canal. Am dormit zece ani într-unul, ştiu cum miroase… Brrr! Cred că e de la vreun şobolan mort.

IONAS: Pleacă, bulgăroaico, pleacă… Dacă te vede din nou Babis pe aici, face spume la gură. Şi aşa nu-i sunt prea drag.

NADEJDA: Nu mă alunga şi tu, Ionas. Trebuie să mă-nţelegi! Lasă-mă să mă odihnesc câteva ore pe canapeaua asta. N-am închis un ochi de când a dispărut fiică mea.

IONAS: Ce fiică?! Toată lumea ştie de fapt care e hramul tău, nu te mai prosti. Niciodată nu te-am văzut mai umplută de sentimente ca acum, parcă ai fi un cârnat polonez care dă pe lături… Las-o moartă, nu eşti o actriţă prea bună la ora asta. Lasă-mă… Spune mai bine că ţi-a dispărut, că ţi s-a volatilizat banca.

NADEJDA: Te rog! Uite, îţi dau toţi banii mei de peştoaică bătrână, tot ceea ce-am agonisit azi, tot ceea ce mi-a mai rămas, numai spune-mi unde e Camerista… Fata asta frumoasă era, este norocul meu. Cea mai bună dintre fete şi ea ştia asta. Păcat că era cam mofturoasă şi nu se culca decât cu cine îi plăcea. Asta ştie să înnebunească ca lumea bărbaţii şi să-i facă să se urce pe stâlpi, nu ca mine când eram tânără, urâtă şi proastă… Acum nu mai sunt de mult tânără, acum sunt doar… Cu banii pe care îi câştig datorită ei aş putea să-mi asigur o bătrâneţe liniştită. În zece ani pot să-mi cumpăr una din căsuţele albe de aici, înconjurate de mărăcinişuri şi de garduri de pietre, poate chiar şi o tavernă ca a lui Napoleonis… Ştiu că sunt egoistă, nu vreau să ajung ca ramolita de Dina, să cerşesc toată săptămâna şi să caut prin gunoaie, iar duminicile să mă duc la

nenorociţii ăia de la azil şi să le dau toţi bănişorii strânşi ca să-şi cumpere hapuri…

IONAS: Pleacă, te rog, Nadejda… Ce-ai servit?! Poliţia Turistică ar putea să apară în orice moment.

NADEJDA: Stai cu mine, lasă fişele alea… Uite aş vrea să dorm şi eu odată la Trojan Horse, la pensiunea asta jegoasă, nu mai am putere să mă târăsc până în port.

IONAS: Ştii bine că localnicii nu sunt acceptaţi. O bulgăroaică declarată, nici atât.

NADEJDA: Şi ce, bulgarii nu sunt tot oameni? Nu mă interesează părerile lui jumătate de creier ăsta… Aici e, deocamdată, raiul.

IONAS: Raiul ăsta este numai pentru studenţii străini… Pe tine te costă 50 de e… Asta numai pentru că te cunosc… Îi ai?

NADEJDA: Plătesc oricât, dar de-aici nu mă mişc, nu mă mai ţin picioarele, bulumacii ăştia…

IONAS: Bine, îţi dau camera 3. N-a mai intrat nimeni în ea de trei zile, de când Babis, nu ştiu de ce, a sigilat-o fără nicio explicaţie şi şi-a băgat cheile originale la el în buzunar… Mi-a fost frică să nu fi pus nişte semne ca să mă prindă… Ai grijă. Ai noroc că mi-am făcut un rând de chei numai pentru mine… pentru situaţii neprevăzute… Vrei camera 3? Îţi dau camera 3?

NADEJDA: Camera 3 e raiul!

IONAS: Are w.c. -ul inclus, duş, pat înalt single… numai că la cinci dimineaţa trebuie să pleci, să te faci invizibilă, altfel mă bagi în belea… ăsta e singurul inconvenient. Asta e condiţia, ai înţeles?

NADEJDA: Am…

IONAS: Poftim prosoapele, săpunul şi hârtia igienică… N-ai plecat încă? Ţi-am spus că am treabă.

NADEJDA: Vreau să beau ceva tare. Un Ouzo!

IONAS: La ora asta, barul e închis. Ai tot ce-ţi doreşti în frigiderul din camera 3, numai că pentru asta mai trebuie să plăteşti în plus…

NADEJDA: Nu-mi cere cinste, n-am… n-am… dacă vrei însă bani, am destui deocamdată…

IONAS: Du-te, du-te, bulgăroaico! Dis-de-dimineaţă, la cinci! Prima la stânga, sub scări. Şi încă ceva, nu aprinde în niciun caz lumina, dacă nu vrei să-mi faci necazuri… Te descurci?

NADEJDA: Sunt obişnuită cu întunericul, mai rău decât o sepie…

Stai cu mine, Ionas, vino cu mine în camera 3 să vorbim despre Spielberg, lasă fişele alea…

IONAS: De ce să vorbim despre Spielberg, crezi că Spielberg ar vrea să vorbească despre noi la ora asta?

NADEJDA: Mă cam îndoiesc.

IONAS: Vezi?

NADEJDA: Eşti iubitul vieţii mele!

IONAS: Desigur, păcat că ne-am cunoscut atât de târziu.

NADEJDA: Crezi în reîncarnare, Ionas?

IONAS: Am stabilit să nu discutăm despre Spielberg.

NADEJDA: Deci, camera 3?

IONAS: Alta mai bună, n-am.

Nadejda revine, *împletícindu-se*, *după* cca. *cinci minute şi şapte secunde*…

NADEJDA (*îngrozitor de încet*): Ionaaas!

IONAS: Ooo! Acum ce mai e?

NADEJDA: Miroase îngrozitor în cameră… Pute de-a binelea… Sunt convinsă că e un şobolan mort în cameră.

IONAS: Alta n-am. Ţi-e frică de şobolani?

NADEJDA: Nu. Pot să deschid, măcar, geamurile?

IONAS: Sunt bătute în cuie.

S C E N A 7

(BABIS, IONAS, THEOLOGOS)

BABIS: Încă mai eşti la recepţie, Ionas, la ora asta?!

IONAS: Desigur, întotdeauna trebuie să stea cineva la recepţie, nene Babis, ca să urmărească cu atenţie mişcările de trupe; intrările, ieşirile… n-aţi spus-o chiar dumneavoastră?

BABIS: Am spus eu asta? Când?

IONAS: Desigur, în fiecare zi.

BABIS: Uită! Du-te şi te odihneşte, băiatule, chiar că eşti obosit! Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Ai nişte cearcăne cât pneurile unei maşini de formula unu…

IONAS: Cred că de la duhoarea asta care e peste tot. Precis că cei de la Macedonia is Greek au uitat vreo gură de canalizare deschisă. Mă cobor până la subsol, mă duc să verific.

BABIS: Ce duhoare? Iar ai năluciri.

IONAS: Da' de unde, s-au mai plâns şi alţii… Ar putea să fie şi un şobolan mort, blocat pe aerisire, în orice caz ceva destul de mare.

BABIS: Ce şobolan, zevzecule?! (*inspiră puternic pe nas*) Aici miroase a iasomie! Crezi că nu ştiu să fac diferenţa?

IONAS: Am consumat patru spray-uri de cameră încercând să acopăr duhoarea.

BABIS: Bine-ai făcut. Uite îţi mai dau nişte bani ca să te duci să mai cumperi încă zece. Te duci, faci şi tu o plimbare până în port… Nu te grăbi, mai ia nişte bani pentru o bere, două, acolo… Te mai aeriseşti.

IONAS: Aş vrea eu, numai că trebuie să sosească, pe la două, un grup de 30 de italieni ţâfnoşi, din Palermo… S-a confirmat deja… Cine îi cazează?

BABIS: Lasă că îi cazez eu, nu-ţi face griji… Tu du-te şi te odihneşte. Meriţi o mică pauză… Hai! Trăiască berea!

IONAS: Şi cine stă în locul meu?

BABIS: Cum cine? Eu. Nimeni nu e de neînlocuit. Cine crezi că stătea aici la recepţie în locul tău, aici pe scaunul ăsta hârşit, înainte de a te aduce Vasilis la Trojan Horse? Eu, bătrânul Babis.

IONAS: Bine, numai nu cumva să v-apuce somnul.

BABIS: Care somn?! La vârsta mea? Crezi că-mi arde, în noaptea asta, de somn? Tocmai în noaptea asta?! O să am de lucrat toată noaptea pe aici, să pun lucrurile în ordine… N-ai auzit furgoneta?

IONAS: Furgoneta?!

BABIS: Da, trebuia până la ora asta să ajungă Vova aici, să jucăm nişte cărţi… O partidă foarte lungă şi istovitoare pentru doi moşnegi ciufuţi.

IONAS: Vova, care Vova?!

BABIS: Ce prost! Am spus eu „Vova”?! Voiam să spun „Theologos” şi mi-a ieşit pe gură „Vova”… O-o-o-o-o! Popo-po-po-po!

IONAS: Theologos n-a venit niciodată până la Trojan Horse cu o furgonetă, de unde furgonetă? Are doar un amărât de scuter legat cu sârme…

BABIS: L-a împrumutat, doar pentru noaptea asta, de la cumnatu-su… M-am hotărât să-i dăruiesc vechiul frigider de la camera 3. Asta e miza… E prea voluminos şi consumă cât şapte… Pierderea lui o să mă uşureze de…

IONAS: Mă rog, Kir Vasilis ştie? E trecut în inventar.

BABIS: Ştie, nu ştie, nu e treaba ta… Oricum, ca să fim sinceri până la capăt, nepotul meu, Vasilis, demult nu mai ştie ce se-ntâmplă în hardughia asta a lui.

IONAS: Am tot auzit vorbindu-se despre Kir Vasilis, dar nu l-am văzut niciodată, deşi toţi îmi spun, toţi mă încredinţează că el m-a salvat… Uneori cred că nici nu există… E real? Există?

BABIS: Vezi telefonul ăsta roz cu disc de pe biroul lui?

IONAS: Antichitatea asta funcţionează?!

BABIS: Bineînţeles, ce credeai că e aici doar de decor? Dacă îl vei auzi vreodată sunând, lasă totul şi caută-mă. Numai el ştie numărul ăsta. Acum du-te… du-te… mă descurc…

VOCEA STRIDENTĂ A LUI THEOLOGOS: Ionaaas! Allodapon Ionaaas! Controlul actelor! (*bătăi repetate în poarta veche din tablă*) Dă drumul în spate! Ionaaas! Ionaaas! Allodapon!

Se aude hârşâitul de deschidere al porţii glisante şi zgomotul penibil al unui moped cu toba spartă.

BABIS: Dobitocul! A stârnit toate javrele!… Nu te repezi, deschid eu. Vin, vin, Vo… Théo!

IONAS: Frigiderul e destul de greu, dacă vreţi pot să vă ajut să-l încărcaţi. În trei e, desigur, mult mai uşor, mai ales dacă scoatem grătarele şi rafturile de sticlă înainte.

BABIS: Te bagi tot timpul ca musca… Nu e treaba ta… Tu du-te şi te culcă sau mergi la Bouzouki în port! Orice, orice, numai dispari odată, ilegalule!

S C E N A 8

(BABIS, IONAS, THEOLOGOS)

BABIS: În sfârşit, hai să ne-apucăm de treabă! Ia mănuşile astea.

THEOLOGOS: Calm. Se pare că vom avea o noapte liniştită, prietene… chiar mai liniştită decât am crezut. Totuşi, te asigur că n-am venit degeaba până aici: ţi-am adus o veste bună şi una rea.

BABIS: Ce bâigui acolo?! Unde e furgoneta… Théo? Doar ai promis?

THEOLOGOS: Cumnatu-miu Dimitris a primit, în ultima clipă, o comandă urgentă să ducă nişte torturi la o nuntă într-un sat din celălalt capăt al Tycotosului. Tocmai în noaptea asta… Nici n-a vrut să discute cu mine, nici n-a vrut să audă… Psoli! Psoli! Ghinion, curat ghinion. Asta era vestea rea, în cazul în care n-ai remarcat… Trebuie să amânăm, prietene.

BABIS: O-o-o-o-o! Popo-po-po-po!

THEOLOGOS: Ţi-am adus, totuşi şi o veste…

BABIS: Ce veste?! Mă laşi? Să nu-mi spui iar că…

THEOLOGOS: Deocamdată, nu-ţi spun nimic, până nu se confirmă. Vreau să fiu sigur.

BABIS: Ce să se confirme?

THEOLOGOS: Vestea bună, ce altceva… De data asta ţi-oi voi da taman la fix, ca să fiu sigur.

IONAS: M-am hotărât… Acum, pot să plec?

BABIS: Unde naiba să pleci?!

IONAS: Să beau o bere în port… la Bouzouki… Mă întorc, cel târziu, până la cinci dimineaţa. Am auzit că Napoleonis organizează în fiecare noapte un concurs. La intrare, toţi cei care vin să petreacă acolo sunt măsuraţi la burtă de către însuşi Napoleonis cu un metru de croitorie… Mâncarea şi băutura este la discreţie pentru toţi. Cel care are în zori, conform noilor măsurători, burta cea mai impunătoare este declarat campion şi nu plăteşte absolut nimic… toţi ceilalţi plătesc triplu.

BABIS: Ha, ha! Ce prostie! Idiotul! S-a ţăcănit rău de tot! Ce disperat! Se duce şi ăsta la vale, de altfel ca noi toţi… Cum v-am spus, n-am cunoscut în viaţa mea un papagal mai perfect decât ăsta.

IONAS: Da' de unde, toţi se îngrămădesc la taverna lui ca la urs. Şi ştiţi ce e mai curios? Nimeni nu se supără, ba chiar toată lumea pare mulţumită. Nicio masă nu rămâne neocupată. Am auzit că, de săptămâna viitoare, o să se între doar cu rezervări, mai ales că se anunţă în program şi nişte instrumentişti de marcă din Atena… Acum, pot să plec?

BABIS: …De ce ar trebui să pleci tocmai acum? Trebuie să apară gaşca de italienii. Cine vrei să-i cazeze? Eu?!… Nu mai pleci nicăieri, şmecherule, altfel te dau afară. Fără comentarii!

IONAS:!!!

THEOLOGOS: Colonele, şi-au terminat ăia de la Macedonia is Greek treaba? Când faceţi inaugurarea? De două zile, ori de câte am trecut pe aici, n-am mai auzit niciun zgomot, n-am mai văzut niciun muncitor, măcar de sămânţă, nicio mişcare.

BABIS: Tiii! Ai dreptate, cum de n-am remarcat pân-acum, prostul de mine, e atât de linişte de două zile… cum de nu mi-am dat seama. O fi terminat? Dă-mi lanterna aia a ta, pezevenghiule… să cobor până la subsol, să verific…

S C E N A 9

(BABIS, IONAS, DINA, NADEJDA, THEOLOGOS)

THEOLOGOS: Ţi-ai adus aminte? Malaka! Zi, măi, ţi-ai adus aminte?

IONAS: Nu pot să-mi amintesc nimic… aşa la comandă. Trebuie să completez fişele.

THEOLOGOS: Allodapon, allodapon! Calicu' mai e şi gingaş pe deasupra. Zilele tale aici, la Trojan Horse sunt ca şi numărate… Babis este (în sfârşit!) şi el de acord. Nici Vasilis, cât e el de Vasilis, nu mai poate să te salveze… Ţine minte: în ţara asta n-ai niciun drept fără permis de muncă, nici măcar să muţi un pai de chibrit.

DINA: Cine vorbea de Vasilis? A venit Vasilis? A venit, în sfârşit, Vasilis?! Mi s-a părut că i-am auzit glasul… N-a venit, nu? N-o să apară pe aici prea curând, nu? Am auzit că e prea ocupat că să-şi trăiască propria viaţă şi nu mai are timp să se mai ocupe şi de-a altora… Aşa o fi? Când o să-şi dea seama, mi-e teamă să nu fie prea târziu… Cât e ceasul, Ionas? Cât e ceasul ăla blestemat?

THEOLOGOS: Lua-te-ar Benga, hoaşca bătrână… Nu mai urla! Ptiu! Pretextezi că vrei să ştii tot timpul cât e ceasul, dar de fapt te strecori ca să tragi în permanenţă cu urechea. De asta te-au dat afară pe uşa din dos de la Operă… Cârtiţă!

DINA: Eşti un porc, Theologos! Grohhh! Grohhh! Pârţâitule!

THEOLOGOS: Poftim cultură! Apareonas! Apareonas!

IONAS: E prea devreme, Dina, prea devreme, crede-mă! Te anunţ eu. Microbuzul care duce la „Îngerii obosiţi" vine de-abia peste trei ore.

DINA: Niciodată nu e prea devreme pentru o faptă bună, Ionas. Ţine minte.

IONAS: Du-te şi te culcă liniştită, mătuşă Dina. Te trezesc eu.

DINA: Mulţumesc. Mi-e frică să nu cumva să întârzii. Bătrânii aceia bolnavi şi-au pus atât de multe speranţe în mine, în apariţiile mele… Ar suferi îngrozitor dacă aş întârzia câtuşi de puţin, chiar şi o jumătate de oră, nu-i aşa? De fiecare dată când mă văd îmbrăcată atât de frumos, cu blana aia sintetică care imită atât de bine samurul, toţi bătrânii ăia, pe care nu-i mai caută nimeni şi pe care nu-i mai întreabă nimeni nimic, se luminează la faţă şi îşi spun: „Uite. Iar a venit Doamna aceea distinsă şi frumoasă la noi. Da, da, Doamnă. Se vede de la o poştă că e atât de bogată şi are un suflet atât de bun. Cu banii care o să ni-i strecoare ca de obicei sub pernă, ne vom putea lua ceea ce ne mai lipseşte ca să avem încă o săptămână liniştită, încă o săptămână mai

puţin obositoare.”…Dacă aş fi avut vreodată un băiat, cu tine aş fi vrut ca să semene, Ionas.

Se aude urletul lui Babis care apare purtând o goală, o imensă cutie de tablă destul de avariată.

BABIS: Popo-po-po-po! Popo-po-po-po! Nenorociţii! Nenorociţii! Fraţii noştri, fraţii noştri! Macedonia is Greek! Tâlharii! Da, da, am presimţit eu că ne rezolvă… Am presimţit eu că le voi purta o amintire nepieritoare… Am presimţit eu că ne curăţă de amintirile trecutului… Îţi închipui?! Îţi închipui?!

THEOLOGOS: Linişteşte-te, colonele! La ce te referi?!

BABIS: Şobolanii! Au fugit, au fugit cu toţii care încotro! Nici nu s-au mai uitat în urmă, nici nu le-a mai păsat de sculele lor de mii de euro, de performantele şi mândrele lor scule şi bascule… Îţi închipui?! Îţi închipui?! Au găsit comoara, Vovaaa! Au găsit-o!!! S-au risipit ca potârnichile!

THEOLOGOS: Comoara bătrânului Vasilis?! Fii serios! Toţi ştim că nu era decât o poveste de adormit copiii, o legendă numai bună de povestit la tavernă ca să mai întindem timpul!

BABIS: Da şi pe asta ce scrie? Ce crezi că e asta?

THEOLOGOS: Un lingou de aur?! Nu?! Fenomenal… aşa arată un lingou de aur?! Pot să-l ating?

BABIS: 99, 99%… Erau atât de preocupaţi să dispară cât mai rapid încât nu şi-au mai dat seama că au pierdut-o… Cum de nu mi-am dat seama: comoara, adică toate lingourile alea de aur de 99, 99%, se afla ascunsă într-o nişă din spatele vechii centrale, în cutia asta ruginită. Numai pe acolo nu i-a dat nimănui prin cap să o caute, să ciocănească pe peretele plin de funingine… Au găsit-o din întâmplare, când au trebuit să fixeze blestematele alea de console… Îţi închipui?! Cred că a fost cel puţin o tonă de lingouri de astea…

THEOLOGOS: Exagerezi, ca de obicei.

BABIS: Ei, poate nu chiar o tonă, dar şase, opt sute de kile sigur… Fraţii noştri!

THEOLOGOS: Babis, Babis… De la neam şi de la rudă te alegi cu buza udă… Mounapano! Mounapano!

VOCEA NADEJDEI: Ce-aţi făcuuut?! Criminalii! Criminalilor! Mi-aţi omorât tinereţea! Au, fetiţa mea, ce ţi-au făcuuut! Mi-aţi omorât bătrâneţile! Criminalilooor!

BABIS: Ce caută bulgăroaica la ora asta în hotel? Ionas!

IONAS: Nu ştiu!

BABIS: Ionas!

IONAS: Şefu', n-a avut unde să doarmă şi…

BABIS: Sper că nu e în camera 3!… Spune-mi că nu e în blestemata de camera 3!

VOCEA NADEJDEI: Criminalilor! Arde-v-ar candela! Aici, aici în frigider v-aţi găsit s-o îngrămădiţi! Mi-aţi omorât bătrâneţile! Criminalilor! Criminalilor!

BABIS: Scoate-o, Vova, pe nebună din hotel, până nu este prea târziu… Aresteaz-o, ce stai şi te uiţi la mine ca un prost?!

THEOLOGOS: Ce e cu fumul ăsta?! Aoleu, a aprins toate perdelele de pe hol bulgăroaica! Nebuna! O piromană, asta ne mai lipsea!

BABIS: Urgent! Urgent! Chemaţi-i pe pompieri! Chemaţi-i odată pe pompieri!

THEOLOGOS: Babis, îţi dai seama ce se-ntâmplă dacă apar pompierii aici, îţi dai seama, Babis?! Realizezi?!

BABIS: O-o-o-o-o! Nu mai chemaţi niciun pompier! Nu mai chemaţi niciun pompier!

VOCEA NADEJDEI: Criminalilor! Criminalilor!

IONAS (*surprinzător de calm*): Nene Babis, te caută doi domni cu diplomate, zic că sunt de la Let's Go Europe! Întreabă foarte politicos dacă-i primim în control… Îi primim sau…?

VOCEA NADEJDEI: Criminalilor! Criminalilor!

BABIS: Minunat! Minunat! La ţanc! Toate se leagă!

THEOLOGOS: Ce stai allodapon Ionas, pune mâna pe un extinctor, pune mâna pe o mătură, pe o găleată cu apă; nu vezi că focul s-a întins peste tot!?

IONAS: Văd, dar asta nu prea mă ajută. Sunt legat la mâini… Am băgat la cap: în ţara asta n-am niciun drept fără permis de muncă, nici măcar dreptul să mut un pai de chibrit.

THEOLOGOS: Ionas! Ionas!

IONAS (*surprinzător de calm*): Nene Babis, te caută pensionarii… Astăzi nu cred că vor să te mai invite la şah…

BABIS: Care pensionari? Ce şah?! Ce treabă am eu cu pensionarii?! Minunat! Minunat! Toate se leagă! Toate mă leagă!

IONAS: Pensionarii de la care aţi adunat cei 5.000 de e… Măslinele… Livada de la Eghina… Uleiul de măsline… Par foarte

dezamăgiţi! Par foarte furioşi!

BABIS: Ce te zgâieşti? Dă-i afară! Dă-i afară, Ionas!

IONAS: Nu pot, în pensiunea asta nu mai am niciun drept, nici măcar acela de a putea…

THEOLOGOS: Ionas! Ionas!

IONAS: Mi-am amintit, în sfârşit mi-am amintit. Nu sunt Ionas ci Ionică… Ionică! Ai înţeles, dom Teologos! Ionică din România, cod poştal 607358! Din România!!!… Cu codul poştal nu sunt încă prea sigur, dar promit să-mi amintesc data viitoare… dacă te mai găsesc pe aici. Ai înţeles?

THEOLOGOS: Malaka! Malaka!

VOCEA NADEJDEI: Babiiis!!! Babiiis!!! Cum ai putut una ca asta?! Perversule!

BABIS: Minunat! Minunat! Cât de minunat se leagă! Toate se leagă! Toate mă leagă!

DINA: A venit Vasilis? A venit, în sfârşit, Vasilis?! Mi s-a părut că i-am auzit glasul… N-a venit, nu? N-o să apară pe aici prea curând, nu? Am auzit că e prea ocupat ca să-şi trăiască propria viaţă şi nu mai are timp să se mai ocupe şi de-a altora. Aşa o fi? Când o să-şi dea seama, mi-e teamă să nu fie prea târziu… Cât e ceasul, Ionas? Mi s-a părut că a sunat ceasul… Îmi spune, odată, cineva?… Cât e ceasul ăla blestemat?… Cât e?! Heeei!

C O R T I N A

Mic dicţionar intraductibil:

„Napas na gamiteis, *mounapano*, *malaka*, *gamata*, *psoli*, *apareonas*, *puşti" – cuvinte şi expresii populare de „năduf" în argoul grecesc*.